

WILBUR SMITH

& Mark Chadbourn

KIO KAN

ŘEKA BOHŮ

DÁVNÝ ODKAZ

Wilbur Smith v Alpressu

Egyptská sága

Řeka bohů • Řeka bohů II – Sedmý pergamen •
Řeka bohů III – Čaroděj •
Řeka bohů IV – Vnitřní oko • Bůh pouště •
Faraon • Řeka bohů – Nové království •
Řeka bohů – Kola osudu • Řeka bohů – Dávný odkaz

Sága Courtneyů

Dravec • Monzun • Modrý horizont •
Triumf slunce • Na život a na smrt •
Hromobití • Ptačí vodopády • Pobřeží v plamenech •
Síla meče • Běsnění • Zlatá liška • Čas zemřít •
Kopí osudu • Zlatý lev • Nad propastí • Kořist •
Kobaltové nebe • Král králů • Tajemný oheň •
Temné dědictví • Divoký příliv • Nemesis

Sága Balantyneů

Říše kamenného sokola • Tvrdší než diamant •
Andělé pláčí • Leopard loví v temnotách •
Král králů • Triumf slunce • Volání havrana

Samostatné romány

Diamantová cesta • Volání na ďábla •
Lovci diamantů • Posel slunce • Orel v oblacích •
Nenasytný jako moře • Běsnící spravedlnost •
Píseň slonů • Zlatokopové • Oko tygra •
Nářek vlků • Šelma • Predátor • Bludný kruh

Autobiografie

Na leopardí skále

Text copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd, 2023

Originally published in the English language
as TESTAMENT in the UK by Bonnier Zaffre,
an imprint of Bonnier Books, UK limited, London.

Translation © Dalibor Míček, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TESTAMENT
vydaného v roce 2023
nakladatelstvím Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

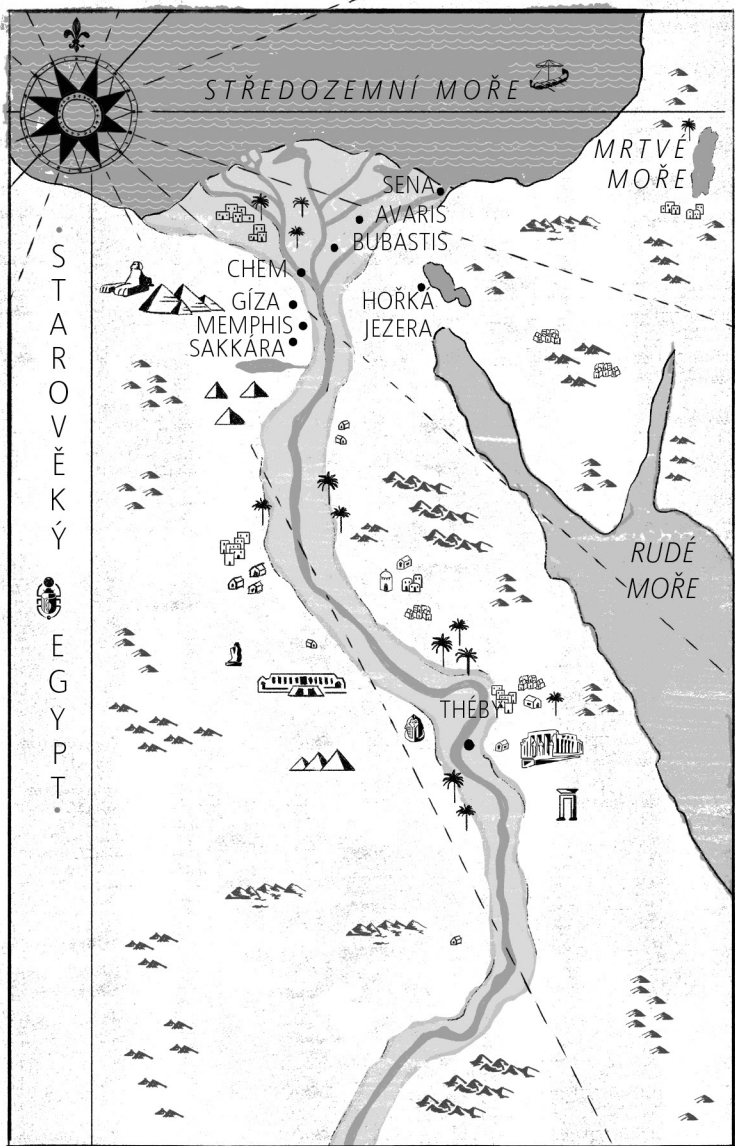
ISBN 978-80-7695-212-6

Tuto knihu věnuji své manželce

MOKHINISO.

Vsadil jsem na lásku a bohatě se to vyplatilo.

Děkuji ti, že jsi ta nejlepší sázka, jakou jsem kdy učinil.

Pod chladným pohledem třpytivých hvězd a v mihotavé záři plamenů hořícího statku vytasil Akkan, přezdívaný Zabíječ dětí, zakřivený bronzový meč a natáhl pravou paži. Odhalil tak hrudník útoku krátkého oštěpu v ruku egyptského vojáka, který stál před ním, ale tomuto nebezpečí nevěnoval nejmenší pozornost. Ke starostem neměl důvod – v soupeřových očích viděl jen ryzí strach, žádný zuřivý vzdor ani chladnou vypočítavost.

Egyptan měl k obavám řadu důvodů. Akkan vypínal mohutný trup, zdobila ho široká ramena, paže měl samý sval a bojoval s nadlidskou silou zdivočelého býka. Prudce zapažil levačkou, natočil tělo a pravicí držící meč přetáhl protivníkovu hrdlo stejně snadno, jako když rolník přesečne kosou trs obilí.

S úsměškem se díval, jak uťatá hlava odlétla stranou a tělo, k němuž před okamžikem patřila, padlo k zemi, z pahýlu krku tryskala krev. Bezhlavá mrtvola se připojila ke třem jiným Egyptanům, které Akkan před chvílí připravil o život.

Jindy by tento strašlivý bojovník možná přikázal některému ze svých mužů, aby nepřátelům usekl pravice. Ty by pak nechal dopravit do královského paláce v Avarisu, kde mohl očekávat zlatou odměnu za každého Egyptana, jehož v bitvě zabil. Teď však na to nebyl čas a kromě toho pásl po mnohem cennější kořisti.

Od chvíle, kdy byl Akkan předvolán do paláce krále Hyksósů Chamudiho v sídelním městě Avarisu v deltě Nilu nedaleko pobřeží Velkého zeleného moře, uplynul přesně měsíc. Do metropole se sjížděli obchodníci, kupci, cestovatelé i dobrodruzi ze všech koutů známého světa a všichni se shodovali, že velikostí a nádherou se Avarisu žádné jiné město nevyrovná.

Majestátní královský palác se vypínal na vysoké a rozlehlé kamenné plošině, jako by měl Egypťanům, jejichž zemi teď Hyksósové okupovali, ukázat, že i jiní lidé dokážou zbudovat stavby konkurující jejich pýše – pyramidám. V druhém podlaží paláce se nacházely síně, arkády, galerie a místnosti, odkud král a jeho vezírové spravovali zemi, jakož i soukromé komnaty panovníka, jeho rodiny a konkubín.

Stejně velkolepou nádherou se vyznačoval i trůnní sál, kde vládce přijímal své podřízené. Jeho strop byl vyšší než v kterémkoliv egyptském chrámu, nosné sloupy mohutnější, zlatá výzdoba třpytivější a okázalejší. Odpovídající prostředí pro monarchu prohlášeného za mocného vládce z milosti nejvyššího boha Re.

Avšak když k sobě král Chamudi povolal Akkana, působil trůnní sál, v němž se mohlo pohodlně shromáždit několik stovek lidí, nepřírozeně prázdným dojmem. Panovníka doprovázel jen tucet palácových stráží, jeho kancléř a dva nejvýznamnější a nejvzdělanější duchovní říše.

Podle honosného oděvu a ozdob Akkan okamžitě poznal, že jeden z kněží přišel z Reova chrámu. A všem přítomným bylo jasné, že druhý kněz zastupuje chrám Setha, pána Rudé země a boha bouří, chaosu a násilí. Seth byl egyptské božstvo, stejně jako Re bylo jen jiné pojmenování egyptského slunečního boha Ra. Hyksósové si byli dobře vědomi, že země faraonů je také země bohů, kteří na ni dohlíží. A protože na sebe nechtěli přivolat boží hněv, přijali obě božstva za svá.

Akkan se hned po příchodu díval na Chamudiho a neuniklo mu, jak se na pozlaceném trůnu vrtí a poposedává a jak mu

škube ve tváři. Zaznamenal také, jak naléhavě a vážně spolu oba kněží rozmlouvali a jak náhle zmlkli, když vešel do sálu. Projevovali neklid, ovšem Akkan ze zkušenosti věděl, že většině lidí není v jeho přítomnosti lehké u srdce.

Tohle však bylo jiné. Akkan s jistotou vytušil, že ti lidé byli znepokojení a naplnění úzkostí ještě předtím, než se před ním otevřely mohutné dvojité dveře trůnní síně. Usoudil, že teď své starosti, ať už se týkaly čehokoliv, s radostí přehodí na něj, aby si s nimi lámal hlavu místo nich.

Dokráčel k úpatí vyvýšeného stupně, na kterém se skvěl trůn, padl na kolena a pak ulehl před panovníkem tváří k zemi. Zvedl se, teprve když mu to vládce rozkázal.

„Lorde kancléři,“ vyzval král svého podřízeného a rázným gestem mu naznačil, aby se ujal slova.

Kancléř byl typický dvořan, uhlazený a zhýčkaný jako chrámová kočka, a Akkan by se s chutí vsadil, že stejně jako ona by při první známce nebezpečí utekl. Promluvil pisklavým hlasem, jehož přízvuk a intonace napovídaly urozený egyptský původ. Místní šlechta se i v dobyté zemi držela někdejšího okázalého a povýšeného stylu a drsnými Hyksósy v skrytu duše, když už ne veřejně, pohrdala jako nevzdělanými barbary.

„Buď pozdraven, Akkane, synu Abišův z Uru-Salimu v naší otčině Kanaánu,“ spustil kancléř. „Po mnoho let již ovládáme území Dolního Egypta. Říční delta i pobřeží jsou pod naší vládou. Náš je Memfis, starobylá metropole faraonů, i pyramidy, jež se tyčí nedaleko jeho hradeb. Avšak Horní Egypt stále drží faraon Tamose, ten drzý šejdř, který vztyčil svou standartu za hradbami Théb. Nyní jsme ovšem připraveni dokončit slavné tažení, které zahájili naši předkové. Počet vojáků v armádě falešného faraona den ode dne klesá, jeho vojsko připomíná sýpku, z níž se neustále odebírá zrní, leč žádné se do ní nedoplňuje. Naše síly jsou každým dnem mohutnější.“

Již brzy Jeho Veličenstvo král – nechť bůh Re vede jeho kroky a dodá sílu jeho pažím – přikáže našim vojům, aby

vyrazily k Thébám. Falešného faraona a jeho nohsledy vyženeme z města daleko na jih až do divočiny země Kuš, kde bude znovu nucen žadonit o útočiště. Naše vítězství je nevyhnutelné, o tom nelze pochybovat. Théby se vrátí do našich rukou, jako v nich byly již tehdy, když naši předkové poprvé vstoupili do této země a zahnali vládce Egypta na útěk proti proudu Nilu k nejvzdálenějším kataraktům. Naše armáda je silná, naši vojáci stateční, naši generálové bystří a zkušení a náš velký král je moudrý. A především nás chrání bůh Re...“

Ale..., pomyslel si Akkan a bojoval s pokušením vyřknout to slovo nahlas.

„Ale,“ skutečně řekl kancléř, „je zde jistý nový prvek, který nám zaručí ještě drtivější vítězství a zajistí, že naše vláda nad egyptskou zemí bude absolutní a věčná. Zajistí nám přímé spojení s božstvy této země a umožní nám využít jejich božskou moc k vlastnímu prospěchu.“

Akkan byl od přírody nedůvěřivý a o tvrzeních jiných lidí zásadně pochyboval, ovšem kancléřova slova získala jeho pozornost.

„Jelikož jde o náboženskou záležitost, přenechám její podrobnější vysvětlení kněžím,“ uzavíral svou řeč kancléř. „Věřím, že ctihodný Mut-Bisir, velekněz Sethova chrámu, promluví jménem obou našich duchovních hostů, jelikož ty sám jsi Sethův muž, není-liž pravda?“

Mut-Bisir přikývl. „Je tomu tak.“

Bělovlasý kněz předstoupil před trůn. Akkan si všiml, že drží žezlo *was*, dlouhou berlu se stylizovanou zvířecí hlavou na jednom konci a dvojitou vidlicí na druhém, která je normálně zobrazována pouze v rukou bohů a faraonů. Avaris se zjevně stal tak mocným městem, že se kněží stali bohy.

„Bud’ pozdraven, Akkane,“ pronesl Mut-Bisir zpěvavě. „Svou oddanost Sethovi jsi mnohokrát prokázal nade vší pochybnost...“

„Nazývají mě Zabíječ dětí,“ skočil mu Akkan stroze do řeči a v duchu se bavil neklidem, který jeho slova vyvolala

u přítomných hodnostářů. Muž ochotný učinit to, co dělal on, aby ukojil své choutky, byl schopen všeho. Takoví lidé jsou velmi nebezpeční, ovšem ze stejného důvodu mohou být i velmi užiteční.

„Zajisté..., zajisté...,“ zamumlal Mut-Bisir nejistě a pokračoval: „Je mi známo, že jsi zasvěcencem obřadů modrého lotosu, a patříš tedy mezi osoby, které tento květ přenáší do přítomnosti Setha, milosrdného a všeslitovného...“

Akkan se musel hodně ovládat, aby nevybuchl smíchem. Seth byl stejně milosrdný jako kobří uštknutí, což kněz pochopitelně moc dobře věděl. Proč by jinak lhal, aby si získal přízeň svého boha?

„Jsem,“ potvrdil Akkan s kamennou tváří, aniž cítil potřebu vysvětlovat, že divoká krutost prvotní oběti mu umožňuje vstoupit do Sethovy přítomnosti bez požití tinktury z listů a semen modrého lotosu.

„Výborně,“ ocenil Mut-Bisir. „Nyní tedy vysvětlím, proč jsme tě povolali do Avarisu. Před třemi měsíci dorazil do paláce muž pokrytý prachem cest a tvrdil, že přináší informaci mimořádně důležitou pro naši říši. Týká se lidí i bohů.“

„Podobných lidí je divočina plná a všichni se prohlašují za proroky,“ poznamenal Akkan.

„Zajisté,“ souhlasil Mut-Bisir. „Ovšem tento člověk byl Hyksós, docela zámožný, a někteří rádcové Jeho Veličenstva jej znali. My tři jsme s ním pojedli chléb a on nám vyličil, jak spolu se svými muži narazili na poutníka – nakonec se ukázalo, že to byl posel –, jenž uklouzl při sestupu z prudkého svahu, poranil si nohu a nemohl chodit. Celé tělo měl pokryté tetováním, paže, nohy a hrudník hustě poseté podivnými symboly. Kolem očí a nosu měl černé inkoustové kruhy, takže vypadal jako oživlá lebka.“

Akkana to zaujalo. „Proč ti lidé usoudili, že jde o posla?“

„Protože s sebou nesl malé bronzové pouzdro, v němž byl uložen papyrusový svitek.“

„A co na tom papyrusu bylo?“

„Další symboly, které nikdo nedokázal přečíst. A ten zraněný poutník zarytě odmítal promluvit.“

„No tak ho k tomu donuťte.“

„Náš informátor se o to pokusil, ale ten člověk zemřel. Zřejmě na následky zranění, ale možná také v důsledku přesvědčovacích metod, které jej měly přimět k řeči. Odmítal cokoliv sdělit, odmítal vůbec mluvit – s jedinou výjimkou. S posledním výdechem pronesl tajemnou větu: *Vy Hádanku hvězd nevyřešíte.*“

„Co je to za hádanku?“

„To rovněž nevíme. Ale po poslední tři měsíční cykly kněží z obou našich chrámů,“ Mut-Bisir počkal, až jeho kolega souhlasně přikývne, „pečlivě prohledávali všechny archivy a knihovny po celém dobytém území. O hádance jsme našli jen nepřímé zmínky. Zjistili jsme, že pochází z dávné minulosti, a dospěli jsme k poznatku, že tomu, kdo ji vyřeší, se dostane úžasné odměny v podobě bohatství a moci, které překonávají vše na světě dosud zaznamenané. Kromě toho věřím, že existuje jednoznačná spojitost mezi hádankou a božstvy. Avšak...“

Mut-Bisir se dramaticky odmlčel, aby zdůraznil následující slova.

„Moc hádanky bude zajisté propůjčena mudrci, který ji vyřeší. A z toho plyne obrovské riziko. Pokud by se Egypťané o hádance nějak dozvěděli a předešli nás v jejím vyřešení, stali by se všemocnými a nás by si podmanili a zotročili. Budoucnost našeho národa je vážně ohrožena. Máme jen dvě možnosti. Buď hádanku vyřešíme a čeká nás neuvěřitelný triumf, nebo budeme totálně zničeni. Nic mezi tím.“

„Totéž jsme sdělili i muži, jenž nám tuto informaci a šifrovanou zprávu přinesl,“ vmísil se do rozhovoru kancléř. „Řekli jsme mu, že pokud objeví prostředky, jak onu hádanku vyřešit, jeho odměnu mu bude závidět celý svět. On však neuspěl. Nyní tedy nabízíme totéž tobě. Odeber se do Memfisu a poraď se s tamějšími učiteli a písaři. Zjisti o Hádance

hvězd vše, co bude možné, a pak odjed' do Théb. Tam již bude sídlit Jeho Veličenstvo – poté, co rozdrtíme zbytky armády falešného faraona. Tam budeš moci odhalit prostředky, s jejichž pomocí budou lidé sdílet moc bohů.“

Kancléř vložil do svého hlasu povzbuzující, dokonce lichotivý tón. „Tento úkol by ti měl plně vyhovovat, Akkane, neboť sám jsi muž, jenž rozmlouvá s bohy.“

„Existují chvíle, kdy slyším Sethův hlas,“ potvrdil Akkan. „Jsem však jeho služebník, nikoliv pán. Ve své nekonečné moudrosti se může rozhodnout, že mi pomůže, pokud tím posloužím jeho vlastnímu vznešenému účelu. Volba bude však pouze na něm, na mé prosby nebude brát žádný ohled, i kdybych žadonil sebevíc. Při vši úctě k Jeho Veličenstvu králi a k vám, vznešení pánové, mi to připadá jako lovecká výprava, při které se nakonec žádná kořist neuloví. Proč bych tedy měl s tímto úkolem ztrácet čas?“

Dvořan se usmál a Akkan si uvědomil, že nakráčel přímo do pečlivě nastražené pasti.

„Protože muž, jenž nám tuto informaci přinesl, byl tvůj bratr Chin, tvůj mladší bratr, jímž opovrhuješ. Opravdu tedy chceš podstoupit riziko, byť jakkoliv malé, že se možná stane nejbohatším mužem v Egyptě, protože přijal výzvu, jíž jsi ty odmítl čelit?“

Muž, který seděl sám v nejzastrčenějším koutě krčmy, už dávno zapomněl své jméno. Vypařilo se mu z mysli. Dlouhý, předlouhý čas ho obral o spoustu věcí, ale také jej mnohemu naučil.

Chápal, jak omezeně jeho bližní vnímají svět kolem sebe. Věděli jen to, co jim prozradily jejich smysly, a tak byli hluchší ke zvukům, jež není možné slyšet, a slepí k vjemům, které nelze vidět. A když cítili, aniž věděli jak, že existuje mnohem víc věcí, než dokážou postřehnout, vymýšleli si příběhy, aby vysvětlili nevysvětlitelné.

Tak například Akkan, syn Abišův a bratr Chinův, vejde bránou do Memfisu a bude kráčet určitou ulicí dobře si vědom, že to nebyl tak docela jeho nápad. A protože je takový, jaký je, a věří tomu, čemu věří, bezpochyby si řekne, že jeho kroky vede samotný Seth. Skutečnost však je zcela jiná. Akkan je pouhá figurka na hrací desce. A takových figurek jako on bylo v toku času, který se ztrácí v daleké minulosti, jako se plynoucí řeka ztrácí v ranní mlze, nepřeberné množství.

Jednoho dne některé figurky přežijí až do konce hry a samy se stanou hráči. Možná bude jednou z těch figurek Akkan, možná jiná, která se vydala, ač o tom sama neví, na tu odvěkou výpravu. Ale to ukáže jen jeho starý přítel čas.

Při vstupu do krčmy nabídl stařec výčepnímu malý džbánek plný až po okraj soli výměnou za hrnek piva a krajíček chleba. Byla to neskutečně velkorysá nabídka, výčepník by se spokojil se dvěma sušenými rybami nebo několika lesklými korálky pro manželku, ale cizinec neměl chuť smlouvat.

Byl to vysoký muž, oblečený od hlavy k patám jako příslušník pouštního kmene v černé róbě s kapucí sklopenou do očí a s černým šátkem uvázaným přes spodní polovinu obličeje. Krátce pohlédl krčmáři do očí, a když kladl džbánek se solí na stůl, letmo odhalil ruku. Za čas si výčepník vzpomene, že neznámý host měl kůži kolem očí černou, kdežto ruku a zápěstí nepřírozeně bílé. To už však bude cizinec dávno pryč, aniž by plánoval, že se do krčmy někdy vrátí.

Přistoupila k němu mladičká otrokyně a podala mu chléb a pivo. Byla ještě dítě, nanejvýš devět nebo deset let, a tak přestože host seděl a ona stála, musela k němu vzhlížet, když kladla skromný pokrm a nápoj na stůl. Právě když se obracela k odchodu, sjel muži šátek z tváře. Otrokyně vytřeštila oči šokem a hrůzou a krátce vyjekla – díkybohu tak tiše, že ji nikdo jiný neslyšel.

Muž na ni upřel pronikavý pohled. „Pst,“ sykl neslyšně a zvedl bílý prst k potetovaným rtům.

Dívka se ho nemusela bát. Jistě, dokázal bez rozmyšlení připravit člověka o život, ale pouze tehdy, bylo-li to nezbytně nutné. V žádném případě nechtěl ublížit nevinnému dítěti.

Holčička vycítila, že je s ním v bezpečí. Usmála se na něj a odběhla zpátky k výčepnímu pultu.

Muž si upravil šátek a přemýšlel, jaký význam se asi skrývá v tom, že mu sklouzl z obličeje. V duchu se zasmál, když si uvědomil, že není o nic lepší než Akkan – jen další smrtelník, který se snaží poznat nepoznatelné.

V okamžiku, kdy mu jméno Akkan vniklo do mysli, vešel Zabíječ dětí do krčmy. Jen co jej otrokyně zahlédla, schovala se za pult. Krčmář se ho zeptal, co si přeje, ale odpovědi se nedočkal. Pak Akkan spatřil cizince v koutě místnosti a zeširoka se zasmál.

Ted' si blahopřeje, pomyslel si neznámý. Usoudil, že ho sem nepřivedl bůh, ale jeho vlastní důvtip. Inu – v obojím se mýlí.

Akkan kráčel přes krčmu a byla na něm jasně patrná hrubá fyzická síla, stejně jako nemohl nikdo přehlédnout ostrý dravčí svit v jeho očích. Velmi silná figurka na hrací desce, uvědomil si cizinec, může dojít až do cíle výpravy. Ale je také možné, že se tato síla a neochvějná víra v ni a v podporu svého boha stane jeho největší slabinou.

Strach může člověku zabránit podstoupit zbytečné riziko a vědomí vlastní zranitelnosti jej přiměje vyhledat pomoc ostatních. Tento silák se nikdy ničeho nebál a jiní lidé pro něj vůbec nic neznamenali, viděl v nich jen nástroje, které použije a zahodí. Přesto byl Akkan silnější než kterýkoliv jiný muž, s nímž se cizinec potkal. Věděl, že ho nesmí podceňovat.

Akkan přistoupil ke stolu. Zadíval se na neznámého, jemuž opět sjel šátek z tváře, tentokrát však zcela záměrně.

Na okamžik se i mocný Akkan zachvěl a sevřel jílec meče. Chystal se vyštěknout rozkaz doplněný hrozbou, sedící muž však necítil potřebu absolvovat příslušnou šarádu – přitáhla

by k nim zbytečnou pozornost. Vrátil šátek na místo, vstal, velmi klidně obešel Akkana a zamířil ke dveřím. A pod lněným plátnem, které mu krylo ústa, se objevil slabý náznak úsměvu.

Ted' se Akkan rozhlédl po dvoře statku a viděl zoufalý boj svých mužů. Ale k čemu vlastně? Proдали mu sen o skvělém vítězství, díval se však jen na drobnou šarvátku poznamenávající závěr strašlivé katastrofy. Jak se to, ve jménu všech bohů, mohlo stát?

Postup Hyksósů na Théby probíhal přesně podle plánu a v předvečer závěrečné bitvy přišla ta nejlepší zpráva. Faraon Tamose vyšel ze svého stanu, aby vykonal přehlídku egyptských jednotek, a nevědomky se příliš přiblížil k nepříteli. Z hyksóských řad vylétla salva šípů a jeden z nich faraona zasáhl. Někteří dokonce tvrdili, že po zásahu zemřel. Každopádně ať už byl panovník zraněný, či mrtvý, egyptské naděje dostaly poslední ránu. Vítězství Hyksósů bylo nyní jisté.

Potom se však stalo něco nemyslitelného. Mocné hyksóské šiky udeřily na žalostné zbytky egyptské armády a bitva se vyvíjela přesně tak, jak naplánoval král Chamudi. Hyksósové měli vítězství na dosah ruky, když vtom prokletí Egyptané našli v posledním okamžiku spojence, celou armádu Spartanů v šarlatových pláštích a obludný oddíl obrovitých šedivých bestii se strašlivými zahnutými kly, které se prohnały řadami Hyksósů a rozštípaly jejich kdysi neporazitelné válečné vozy na třísky pro egyptské slavnostní ohně.

Akkan ani jeho lidé se do bitvy nezapojili. Plnili povinnost držet svého zajatce naživu a zabránit mu v útěku a mohli jen bezmocně sledovat, jak se triumf mění v katastrofu. Théby zůstaly pevně v egyptských rukou a Akkan byl donucen zavřít oči a hledat radu u svého pána. Boží prozřetelnost jej přivedla na tuto farmu daleko od hlavní trasy hyksóského útupu a postupujících Egyptanů.

Farmář, jeho rodina a otroci nekladli nejmenší odpor. Akkan rozkázal svým mužům statek vypálit pro málo pravděpodobný případ, že by se jednotky kterékoliv strany přiblížily na dohled – šlehající plameny by je přesvědčily, že farma již byla vypleněna a že nemá smysl poohlížet se tam po nějaké kořisti.

Když úkol splnili, Akkan odvedl své muže, koně, válečné vozy a zajatce do hájku datlových palem mimo dohled z cesty, která vedla kolem farmy. Rozhodl, že tam stráví noc a za úsvitu připraví nový akční plán.

Egyptané se zjevíli jakoby odnikud, celá rota se vynořila z noční tmy a zamířila k palmám.

Našli nás stejně snadno, jako jsem já objevil tetovaného muže, blesko Akkanovi hlavou.

Vzápětí jej pohltit vír boje, takže nemohl tuto myšlenku a z ní plynoucí důsledky dále rozvinout. Věděl, že tuto šarvátku – navzdory všem Egyptanům, které zabil, a navzdory statečnosti a bojovým schopnostem svých mužů – prohraje, stejně jako hyksóská armáda ztratila velkou bitvu.

Zavřel oči a přivolal Setha. Věděl, že si může dovolit polevit v ostražitosti, neboť bez ohledu na to, kolik času ve společnosti boha stráví, ve světě lidí neuplyne jediná vteřina.

Každý člověk, jenž se mohl spojit s bohy, tak činil svým vlastním jedinečným způsobem. Kdykoliv se Akkan na Setha obrátil, bůh k němu přišel s lidským tělem, hlasem a jazykem, avšak s hlavou šakala. Nyní Seth promluvil hlasem tak hlubokým a mocným, že Akkan cítil, jak mu vibrují kosti. Bůh ho informoval o tom, co se stane, a instruoval ho, co má udělat jak v nejbližších okamžicích, tak v následujících dnech.

Poděkoval božstvu, zahrnul ho chválou a přísahal mu věčnou poslušnost. Pak otevřel oči – a samozřejmě to bylo, jako kdyby jenom mrkl. Ustoupil z místa střetu a rychle se vrátil k zajatci, který ležel se svázanýma rukama a nohama a s hlavou zakrytou koženou kápí. Nechtěl, aby tu velmi snadno

zapamatovatelnou tvář spatřil někdo cizí, a také věděl, že i jeho lidé jsou raději, když ji nevidí – věřili, že potetovaný muž je démon v lidské podobě.

On sám však znal rozdíl mezi démonem a člověkem a Sethova slova jej naplnila novou silou a sebevědomím. Když přidřepł vedle svázané postavy, byl naprosto klidný.

„Dospěl jsem k rozhodnutí,“ oznámil. Pak vytáhl nůž, položil ho zajatci na hrdlo a přitlačil, až vytryskl pramínek krve. „Teď musím zmizet..., ale nebudu daleko. Budu tě sledovat, kamkoliv půjdeš, a nakonec odhalím i tajemství, které skrýváš.“

Na okamžik se odmlčel a pak rychlým pohybem přerázł šňůrku, která zajišťovala kápi kolem zajatcova krku. Když ji stáhl, z očních důlků smrtihlava pod holou lebkou jej sežehl sebejistý pátravý pohled. Potetovaný muž působil uprostřed chaosu bitvy jako ostrůvek klidu a míru.

Akkan vstal a naposled se rozhlédl po palmovém hájku. Egypťané byli na nejlepší cestě k vítězství. Jeden či dva Hyksósové již odhodili meče a prosili o slitování.

Ujistil se, že se jeho směrem nikdo nedívá, a pak zmizel ze scény, jako by nikdy neexistoval.

Před thébskými hradbami na nejvzdálenějším a nejpokojnějším okraji ležení vítězné armády, poblíž břehu životodárného Nilu, se mezi slony zahnanými na noc do narychlo vztyčené dřevěné ohrady s klidnou sebejistotou procházela štíhlá šedá kočka se zelenýma očima. Mohutná zvířata byla po ohlušujícím ryku bitvy, horečném pohybu a válečném pachu lidského potu a krve k smrti vyčerpaná.

Sloni neklidně podupávali, pleskali ušima a pohybovali hlavou ze strany na stranu, aby si očistili kly potřísněné krví Hyksósů.

Kočku však nebezpečí, že některá obrovská noha rozšlápne její elegantní pružné tělo, očividně ignorovala. Kráčela

s vysoko vztyčenou hlavou a hrdě napřímeným ocasem a její přítomnost jako by slony uklidňovala, dokonce před ní skláněli hlavu, když je mījela.

Každý krok vznešené kočky pozorovala vysoká graciézní žena s kůží černou jako noc. Azurově modré šaty, které jí – přidržované bronzovou sponou – visely z ramenou, jako by její štíhlou postavu zakrývaly a současně odhalovaly. Ještě chvíli se dívala a pak potěšeně zatleskala.

V očích jí zajiskřilo a otočila se k mladému Egyptanovi, který stál po jejím boku. „Vidiš, miláčku? Měla jsem pravdu. Bohyně obdařila Bast svou přízní a požehnala jí. I sloni se před ní uklánějí.“

„Cha chá,“ zasmál se Piay, dobrodruh a zvěd ve faraonových službách, který Myssu, ženu ze země Kuš, jež se k němu obrátila, miloval z celého svého válečnického srdce. „Ti sloni jsou totálně vyčerpaní... Zázrak, že nepadají na kolena, když kolem nich prochází!“

Myssa jej hravě udeřila do hrudi a on jí oplatil tím, že ji objal a přitiskl k sobě. Pak k ní sklonil hlavu s jasným záměrem políbit ji na měkké plné rty.

„Celý den a větší část večera jsem riskoval krk,“ postěžoval si Piay. „Nejdřív v bitvě a potom jsem tě zachraňoval ze spárů toho proklatce Sakira. Teď požaduji opulentní večeři, řeku silného pití... A především, má lásko, má bohyně, chci tebe.“

„Ne,“ odmítla Myssa a položila mu konečky prstů na rty, aby zastavila jeho dobyvačné choutky. „Nejdřív si musíme ujasnit závažnou teologickou záležitost... Teprve potom snad – opakuji *snad* – dostaneš vše, po čem toužíš.“

„No dobře, mluv tedy.“

„Tak zaprvé, ta kočka nese jméno lví bohyně Bast...“

„Jenom proto, že jsi ji tak pojmenovala,“ skočil jí do řeči Piay.

„Pojmenovala jsem ji tak, protože jsem cítila její sílu a moc. A Bast dokáže zázraky. To nemůžeš popřít, sám jsi

to viděl na vlastní oči. Může nás opustit na jednom místě, odkud odejdeme velmi daleko a bez ní, a ona se znenadání objeví a připojí se k nám, jako kdyby byla celou dobu s námi. Jak to dokáže...? No, jak mi na to odpovíš?“

Piay pokrčil rameny. „Přiznávám, že se to stalo... A neumím vysvětlit, jak to dělá.“

„Takže jsem vyhrála. A tobě stačí udělat už jenom jednu věc a můžeš dnes večer získat úplně všechno, po čem toužíš...“ Zvedla se na špičky, přiblížila ústa k Piayově uchu a ztišila hlas do něžného hlubokého předení, které mu rozechvělo celé tělo. „Absolutně všechno, co si umíš představit, a ještě něco navíc.“

„Ano?“ opáčil chraplavě a musel zmobilizovat poslední zbytky vůle, aby Myssu nestrlh do trávy a nevzal si všechno teď a tady na místě. „Co musím udělat?“

„Stačí, když řekneš: *Myso, máš pravdu jako vždycky. Tvou kočku požehnali bohové.*“

Piay váhal. Chtěl mu velel *Mluv!* ale hrdost přikazovala *Mlč!*

„Řekni to,“ naléhala.

Poraženecky povzdechl. „Myso, máš pravdu... jako většinou...“

„Dej si pozor... Uvaž, o co můžeš přijít.“

„Jako vždycky,“ připustil a pak mu v koutcích úst zahrál prohnáný úsměv. Pohládl dívku na stehně, sunul konečky prstů stále výš a naklonil se, aby jí pošeptal do ucha.

Myssa se zasmála, předstíraná přísnost a nedostupnost z ní spadla a byla by se Piayovi na místě oddala, nebýt drsného mužského hlasu, který na ně zavolal: „Dejte si pohov, vy dva, a odlepte se od sebe. Musíme se rozloučit s přáteli. Jestli budete takhle pokračovat, nezbude pro nás v celých Thébách jediná kapka piva.“

Myssa a Piay se od sebe neochotně odtáhli.

„Ano, samozřejmě, promiň, Hannu.“ Myssa zvedla ruku a upravila si několik pramenů kudrnatých černých vlasů, které jí vyklouzly zpod modré stužky barevně ladící s šaty.

„No konečně...“, ulevil si vysloužilý voják. V dávné bitvě ho hyksóský meč zranil na pravé noze a kvůli kulhání byl propuštěn z gardy Modrého krokodýla. Aby se uživil, musel žebrot v thébských ulicích, kde se s ním Piay seznámil.

Kdykoliv pak Piay popisoval, co se potom stalo, tvrdil, že se mu zbědovaného Hannua zželelo a nabídl mu práci, stravu a střechu nad hlavou. Hannu vyprávěl jiný příběh, podle nějž to byl on, Hannu, komu se zželelo rozjívěného mladíka, a rozhodl se, že ho povede stezkou života. Oba spokojeně nechávali toho druhého žít v jeho iluzi.

Hned ráno vyrazí lidé z kmene Tumisi i se svými slony na zpáteční cestu k domovu. Nastalo tedy velké loučení, Egypťané děkovali věrným a odvážným spojencům a rozžehnávali se i se zvířaty, s nimiž se nakonec spřátelili. Cestovali bok po boku do Théb ze země Kuš daleko na jihu, až za prameny samotného Nilu.

Hannu se nejdéle zdržel s Merem, nejstarším sloním samcem. Slon byl obrovský, Hannu malý a podsaditý s hustým opičím porostem prošedivělých černých chlupů na hrudi i na zádech. Fyzicky si byli oba na nejvyšší míru nepodobní, přesto mezi nimi vznikl pevný svazek.

„Jsou jako bratři“, poznamenala Myssa. „Párek nabručených starochů, kteří by raději zemřeli, než by přiznali, že pod tou nerudnou slupkou bije odvážné a věrné srdce.“

„Tyhle dva nabručené starochy bych měl v bitvě po svém boku mnohem raději než kteréhokoli jiného muže či zvíře na světě“, souhlasil Piay.

„No ale jestli chceš, aby v příští bitvě stál Hannu po tvém boku, měl bys mu dopřát to pivo.“

„Už mám bitev až po krk“, ohradil se Piay. „Teď nechci nic než poklidný život s tebou někde na farmě. Před chvílí jsem to řekl Taitovi. Sama jsi mě slyšela.“

„Ano, a taky jsem slyšela jeho, když ti řekl, že ti takový život nedopřeje, protože bys toho nakonec litoval.“

„Co může Taita vědět?“ zeptal se Piay a vzápětí se nad absurditou té otázky rozesmál.

„Ten ví všechno!“ opáčila Myssa se smíchem, protože Taita byl Piayův učitel a náhradní otec a teď také jeho velitel. Ač byl otrok a eunuch, tedy nesvobodný a nekompletní muž, díky daru neobyčejné moudrosti a znalostí se stal nepostradatelným rádcem a důvěrníkem řady po sobě vládnoucích faraonů. I za dnešní vítězství mohl Egypt z valné části děkovat jeho válečnickým a diplomatickým schopnostem.

Piay dívku něžně a láskyplně políbil a ona mu polibek ochotně oplátila. Věděla, o kolik vášnivější objetí je čeká, až se uchýlí do soukromí svého příbytku.

Když se jejich rty konečně od sebe oddělily, rozhlédla se a zvolala: „Kde je Hannu?“

„Kde myslíš?“ odpověděl Piay otázkou. „Pojďme také do města užít si vlastní zábavu!“

Piay s Myssou zamířili ruku v ruce k thébské Říční bráně. Bast se uvelebila v náručí své majitelky a spokojeně se rozhlížela po dění kolem sebe.

Tady plameny nešlehalý z hořící farmy, ale z praskajících slavnostních ohňů obklopených válečníky, kteří hasili žízeň džbány piva a hlasitě zpívali o dobře prožitých životech a tvrdě vybojovaných bitvách. Egyptští vojáci do půl pasu svlečení a v kdysi bílých suknicích teď špinavých od potu, bláta a krve se pohybovali mezi spartskými spojenci v karmínových pláštích, poplácávali je po zádech a společně se radovali.

Mezi bojovníky se tu a tam objevovaly zářivě pomalované tváře a spoře oděná těla thébských kurtizán, jež opustily městské vykřičené domy a přenesly svůj obchod mezi muže, kteří ochotně využívali jejich služeb. A když se dohodli na ceně, muži i ženy se bez rozpaků oddávali svému potěšení.

„Za jak dlouho se podle tebe začnou chlapi o ty ženy rvát?“ zeptala se Myssa.

Piay se zasmál. „Už brzy! Ale neměj strach, tyhle holky dobře vědí, jak se s opilými vojáky vypořádat... A ráno budou šťastně kontrolovat obsah svých peněženek.“

„Hmm...“, zamumlala Myssa jako duchem nepřítomná.

Před chvílí vešli do Théb branou, kterou hlídaly dvě mohutné věže na obou stranách. Bylo jasné patrné, jak hluboký stín vrhla na faraonovo sídelní město dlouhodobá hrozba hyksóských armád ze severu, nyní však metropole tuto zátěž setřásla. Myssa pozorovala malého hochy, jehož matka objímala znaveného vojáka, který chlapce políbil na krk, čelo a pak na temeno hlavy.

„Co je to s tebou?“

Něžně se na Piaye usmála. „Ale nic... Myslela jsem na nás a na jednu věc, kterou máme oba společnou.“

„Kromě toho, že chceme zůstat napořád spolu?“

„Ne, mám na mysli to, co se nám v našich životech stalo každému zvlášť.“

Piay se krátce zamračil, pak mu však došlo, jak to myslela. „Jsme na světě sami. Oba jsme ztratili rodinu.“

Dívka přikývla. „Ano... Já jsem byla naštěstí dost stará, abych se o sebe dokázala postarat, když otrokáři přepadli naši vesnici a zničili můj svět. Chápala jsem, co se stalo. Ale tys byl ještě moc malý...“

Piayovi přišlo zvláštní, že právě v této významné chvíli debatují o tak vážných věcech. „Promluvme si o tom někdy jindy,“ navrhl nesměle, i když znal Myssu natolik dobře, aby věděl, že jen plýtvá dechem. Prostě o tom chtěla mluvit a on udělá nejlíp, když jí v tom nebude bránit. Bude to tak mít rychleji za sebou.

„Byl jsem obyčejný malý kluk,“ vyprávěl již ochotněji. „Mojí rodiče nebyli bohatí a nezastávali významné postavení. Jiný způsob života jsem neznal.“

Přikývla. „Já na tom byla stejně. Zнала jsem jen naši vesnici.“

„A pak mi jednoho dne otec řekl,“ pokračoval Piay, „že se vypravíme na cestu a setkáme se s nejmoudřejším mužem v celém Egyptě. Samozřejmě mluvil o Taitovi. Domníval jsem se, že ho prostě navštívíme a vrátíme se s rodiči domů. V životě by mě nenapadlo, že mě tam nechají. Jenomže když odešli, už mě s sebou nevzali.“

Procházeli kolem krčmy nedaleko faraonova paláce. Majitel nechal vynést dřevěné stoly a lavice na ulici. Zatímco Myssa našla dvě volná místa, Piay zašel dovnitř a přinesl džbán piva, kus chleba a misku bohatě okořeněného dušeného jehněčího. Celý den nejedl a pil jen zteplalou vodu z kožené čutory. Sotva se posadil a rozdělil se s dívkou, bylo maso pryč a džbán prázdný.

„Při Raovi, tohle jsem potřeboval.“ Pohládl si břicho a odložil misku na zem, aby ji Bast mohla vylízat.

„Já taky,“ přitakala Myssa a hned navázala na předchozí rozhovor: „Proč myslíš, že tě rodiče nechali u Taity?“

„To kdybych věděl,“ povzdechl si Piay. Kočka zatím skočila Mysse na klín.

„Zřejmě věřili, že pro tebe dělají to nejlepší – poskytni ti život, který by ti sami nikdy nemohli zajistit. Vzdali se jedinému dítěti, takže to pro ně musela být strašná ztráta.“

„I tak je možné se na to dívat,“ připustil. „Ale možná doufali, že kdyby mi Taita dopomohl k vyššímu společenskému postavení, měli by z toho prospěch i oni. Anebo prostě chtěli žít o jeden hladový krk míň, zbavit se malého neposedy, který se jim pletl pod nohy. Opravdu záleží na tom, jaký důvod měli? Odešli z mého života. Možná jsou už mrtví, co já vím. Minulost stejně změnit nemůžu, tak proč si s ní lámat hlavu?“

„Protože pořád v tvých očích vidím smutek, pocit ztráty. Ano, jsi silný a hezký dospělý muž s hranatou bradou a mocnými svaly, ale kdesi uvnitř je v tobě pořád ten malý chlapec, ztracený a osamělý.“

Piay se nakláněl přes stůl a držel v dlani její ruku. Teď ji pustil a prudce odvrátil hlavu, jako kdyby mu svými slovy uštědřila citelnou facku.

„Promiň...“, omlouvala se pokorně, „nechtěla jsem ti ublížit.“

„Teď si kvůli tobě připadám jako slaboch.“

„Ale to jsi mě pochopil úplně špatně!“ Kočka vyskočila na stůl a Myssa se natáhla a vzala Piaye za ruku. „Chtěla jsem říct, že po tobě toužím právě proto, že jsi takový muž, jakého by chtěla každá žena. Jsi bojovník, vůdce...“

Bast si ovinula ocas kolem nohou a pozorovala malé lidské drama.

Dívka se odmlčela a podívala se Piayovi do očí. Pořád se tvářil nešťastně, ona však znala lichotku, jíž žádný muž neodolá.

„A když se milujeme, cítím tvou sílu kolem sebe a v sobě a připadám si bezmocná, ale také chráněná. Takže jsi opravdu silný chlap, o tom vůbec nepochybuji. Ale když v tobě vnímám ten smutek a pocit ztráty, vím, že máš něžné srdce a že i já mohu svým ženským způsobem chránit tebe, že mohu této části tvého já poskytnout útočiště a nasytit ji. Ty jsi mě zachránil..., ale já zase mohu zachránit tebe.“

Kočka svými bystrými smysly postřehla něco mimo krčmu. Vstala, protáhla se, odešla ke kraji stolu a vklouzla Myse zpátky na klín.

„A existuje ještě jeden důvod, proč tě miluju“, pokračovala. „Jsi totiž... Au!“ vykřikla.

Bast náhle vyprskla a zaryla dráčky přes tenkou bavlnu šatů do kůže své majitelky. Získala tak pevnou podložku, od níž se odrazila, seskočila na zem a rozběhla se ulicí.

„Něco ji znepokojilo“, zamračila se Myssa.

„Nech ji běžet“, mávl rukou Piay. „Ta se o sebe postará“, dodal a zauvažoval o druhé misce jehněčího.

„Ne, tohle je vážné.“ Zvedla k němu oči. „Věř mi, Bast chce, abychom šli za ní.“

Piay váhavě vstal, ale hned se musel rozběhnout, aby Mys-su pronásledující Bast dohonil. Malá šedá kočka běžela kus před nimi a ostře zabočila do úzké uličky mezi dvěma řadami skladišť.

Prázdnou temnotu průchodu mezi budovami osvětloval jen jantarový svit dvou olejových lamp nad dveřmi jednoho skladu na vzdáleném konci uličky.

Bast se náhle zastavila, nahrbila hřbet a vztekle vyprskla, jako kdyby ve stínech před ní číhal nějaký predátor. Myssa se přikrčila za svým mazlíčkem.

„Co je to s tebou, miláčku?“ konejšila ji a natáhla ruku, aby Bast pohladila po zádech.

Kočka sebou škubla, jako by se chtěla vyhnout dotyku, a s vyceněnými zuby hleděla do uličky.

Piay zíral do tmy a litoval, že nemá kočičí schopnost nočního vidění. Jeho oči se pomalu přizpůsobily hlubokému šeru a vzápětí několik kroků před sebou rozeznal šedivý obrys, který ležel v prachu jako odhozený pytel.

„Ach ne...“, zašeptal.

Svírán obavami vytasil meč, napjal smysly a připravil se čelit hrozícímu nebezpečí.

Opatrně se přiblížil a rozeznal tělo muže v bílé róbě. Leželo v kaluži krve vytékající z proříznutého krku a obličej mělo stažený ve výrazu hrůzy a bolesti.

„Zůstaň vzadu,“ sykl na Myssu, „vrah pořád může být někde poblíž.“

Uvažoval, kdo mohl spáchat tak ohavný zločin právě o této slavnostní noci. Théby byly vždycky klidné město, avšak ve zmatku oslav se mohl nějaký lupič chopit příležitosti okrást bohatého občana, který se zatoulal, kam neměl. Viděl totiž, že tato oběť není žádný obyčejný dělník. Na prsou zkrvavené bílé tuniky se skvěla lesklá zlatá výšivka v podobě kruhu slunečního boha Ra.

„Podívej, tam,“ vydechla Myssa a ukázala před sebe.

Piay se podíval naznačeným směrem a spatřil tři nebo čtyři postavy míhající se uličkou, pouhé stíny v neproniknutelném šeru. Když se přiblížily k osvětleným dveřím, vůbec nezpomalily a Piay ani neviděl, že by některá z nich vztáhla ruku k lampám, ale jedna blikla a zhasla a hned nato druhá.

Zachvěl se nervozitou. Nebyl si jistý, co vlastně viděl, a netušil, jak ty stíny zhasly světla. Ale ať to byl kdokoliv, na pronásledování už bylo pozdě.

Sehnul se k mrtvole, aby si ji lépe prohlédl.

„Toho člověka znám,“ zabručel, jak zkoumal vrásčitou tvář. „Viděl jsem ho včera večer před bitvou, právě když starý faraon umíral. Byl mezi dvořany, kteří se shromáždili, aby dosvědčili panovníkovu smrt...“ odmlčel se a s nakrčeným čelem si tu scénu vybavoval z paměti. „Myslím, že to byl nějaký lord, protože jsem si skoro jistý, že jsem ho před lety viděl u dvora...“

Hlas se mu vytratil a Piay bezmocně pokrčil rameny. Jako mladík při pobytu na královském dvoře věnoval jen malou pozornost starým mužům, kteří obklopovali faraona, soustředil se hlavně na služby, komorné a šlechtické dcery, které se pohybovaly v síních panovníkova sídla.

„Chudák,“ politovala nebožtíka Myssa. „Určitě šel do paláce a vybral si tuhle uličku, aby se vyhnul davům.“

„Možná,“ připustil Piay a znovu se zahleděl do temnoty na konci uličky. V duchu před sebou stále viděl tajemné postavy míhající se v šeru. V mysli se mu rojily otázky, ale odpovědi na ně neznal.

Nakonec bezvýsledné spekulace vzdal a vrátil se k praktickým záležitostem.

„Měli bychom někoho upozornit, ať se postará o ostatky.“

Bast zmizela, očividně měla pro zbytek noci vlastní plány. Piay a Myssa došli k bráně královského paláce, kde strážným popsali svůj objev a vyzvali je, ať tu zprávu předají příslušným úředníkům.

Úkol tedy splnili a Piay se obrátil k dívce. „Počítám, že se můžeme vrátit k oslavám.“ V jeho hlasu však převládala neklid nad nadšením.

Proplétali se tlačenicí před palácem a Piay musel neustále myslet na mrtvolu v uličce a na tajemné postavy klouzající temnotou. Procpal se dalším hustým lidským shlukem a ocitl se uprostřed skupinky, která se shromáždila před jednou z městských krčem. Uprostřed všeobecného chaosu stáli ti lidé nehybně, zaujatí slovy vysokého, hubeného muže sešlého věkem, jehož vráscitá tvář představovala mapu dlouhého života. Podle svítku, který si tiskl k vyzáblé hrudi, to byl zřejmě písař. Stál na převrácené dřevěné bedně, obličej obrácený k nebi, a kázal vysokým, tenkým hlasem.

„Před dávnými a dávnými věky byl Egypt jednotným královstvím. Všichni žili v míru a hojnosti, lidé se učili psát a zpívat a vytvářet velká umělecká díla. Potom však mocní muži zatoužili po ještě větší moci, jak to vždycky dělají, a jednota se rozbila.“

Piay podlehl písařovu kouzlu a v myšlenkách se vrátil do svého mládí, do školní třídy, kde mu Taita poprvé vyprávěl o Rudém uchvatiteli. V následujících letech byl Egypt násilně rozdělen na dvě části, kdy uchvatitel vládl v Dolním království, v území na severu, kde se mocný Nil cestou k moři dělí na sedm hlavních ramen.

Taita sloužil faraonu Mamosovi v Horním království, které se rozkládá dál na jihu proti toku Nilu. Mamose byl zapřísáhlým nepřítelem Rudého uchvatitele a oba vládcí hnali své armády do mnoha lítých bitev podél hranice mezi oběma částmi Egypta. Jejich síly však byly vyrovnané a přes všechny krvavé šarvátky nezískala žádná strana navrch.

A pak přišli Hyksosové.

Bojovní barbaři se přiřítili z východu rychle jako vítr na válečných vozech tažených koňmi, které Egypťané do té doby neznali. Rudý uchvatitel a jeho armáda padli jako obilí

pod kosou. A jakmile Hyksósové ovládli sever, zaměřili svou pozornost na jih.

Piayovi se sevřelo srdce. Kromě války s Hyksósy vlastně v životě nic jiného nepoznal. Ode dne, kdy dospěl v muže, se dusil černým kouřem hořících polí a vítr k němu přiháněl kovovou příchutí krve.

Písařův hlas potemněl a vytrhl Piaye z pochmurných myšlenek.

„Žijeme však v časech různých znamení,“ promlouval muž na bedně. „Ve městě mrtvých se zřítily pomníky a hroby zejí otevřené. A v těch jámách se zjevily prapodivné věci. Někteří tvrdí, že se mrtví vracejí, že nekropole převzmou vládu nad městy živých...“

„Jdi mi z cesty, ty ožralý křupane,“ ozval se důvěrně známý hlas a přerušil kouzlo písařova kázání. K narušiteli se otočily rozzlobené tváře žádající ticho.

Piay mrkl na Myssu. „Zdá se, že musíme zasáhnout.“

„Hlavně aby se dav nepustil do našeho přítele,“ souhlasila šeptem.

Hannu se prodíral hustým zástupem a očima přimhouřenýma pod hustým obočím si prohlížel obličejе těch, které míjel.

„Tady jste!“ zvolal, když spatřil mladou dvojici. „Strážníci říkali, že jste odešli tímhle směrem.“ Rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nikdo neposlouchá, a zatvářil se smrtelně vážně. „Děje se něco hodně zlého.“

„Já vím,“ potvrdil Piay.

Chystal se Hannua informovat o mrtvole, kterou našli, ale starý gardista si již razil cestu davem.

„Mluví se o poslovi, který přispěchal do paláce, jako kdyby se mu v patách hnala vzteklá kobra,“ křikl Hannu na přítele, když se po nich krátce ohlédl. „Dejte na má slova, čekají nás potíže.“

Piay spěchal s Myssou, aby starému vojákovi stačili, a lámal si hlavu s možnými spojitostmi mezi všemi nešťast-

nými událostmi a zlověstnými náznaky, k nimž došlo o slavnostní noci.

Zbytky rozprášené hyksóské armády se sice daly na panický útěk, ale co když se dál na severu přeskupily? Co když se právě v této chvíli připravují barbaři k útoku, aby znovu získali to, co ztratili?

To není možné, uklidňoval se v duchu. *Zbylo jich jen málo, aby představovali skutečné nebezpečí.*

Jaké další hrozby se tedy mohly objevit? Žádná ho nenašla. V pěti desetiletích, která uplynula od smrti Rudého uchvatitele, neznal Egypt jiného nepřitele než Hyksósy.

Myssa spěchala vedle něho. Klusali vedlejšími ulicemi mimo hlavní dopravní tepny, na nichž se oslavy soustředily. Byl zde větší klid a Piay slyšel pleskání kroků odrážející se od okolních stěn.

Ocitli se nedaleko hlavní ulice, která probíhala městem od Sokolí brány v severních hradbách, když Piay před sebou zaslechl jakýsi rozruch. Vzápětí spatřil hýřily, kteří spěšně uhýbali k okrajům ulice.

Zatímco pozorovali to pozdvižení, přiřtil se od brány válečný vůz a směřoval do centra Théb, jako kdyby spěchal do bitvy. Jeho rám a přední čelo se po hyksóském vzoru třpytily zlatem. Piaovi blesklo hlavou, zda se nepříteli nakonec nepodařilo nějakým zázrakem zahájit protiútok. Co když se ve svých předchozích úvahách mýlil? Ztuhl napětím, vytasil meč a strhl Myssu za sebe, aby ji mohl chránit.

Ulicí prohučel ještě jeden vůz a za ním další. Od kopyt koní se zvedala oblaka prachu, ale to již Piay věděl, že jsou to vozy ukořistěné v bitvě, protože na nich ujížděli egyptští vojáci. Trochu se uvolnil, bezprostřední nebezpečí jim zatím nehrozilo. Ovšem podle jejich rychlosti, podle pěny, která koním létala od huby, podle šedavého nánosu potu na bocích zvířat a podle rozrušeného, téměř divokého výrazu v tvářích vozatajů poznal, že je jistě žene něco zlého.

A jako by chtěl jeho obavy podtrhnout, voják, jenž stál vedle vozataje v dalším voze – Piay usoudil, že to bude velitel oddílu –, křikem nutil spřežení do ještě rychlejšího trysku.

Tři přátelé se přitiskli ke zdi, protože ulicí se řítily další dva vozy. Jak je mýjely, Piay si poprvé všiml, že Egypťané nejsou sami. V těchto dvou vozech jeli ještě jiní pasažéři.

Jeden z nich měl na sobě krátkou róbu jako civilista a byl neozbrojený, ovšem Piay v něm podle účesu a vousu neomylně poznal Hyksóse. Usoudil však, že moc nebezpečně nepůsobí, neboť byl vyzábělý jako kostlivec. Předkláněl se a svíral čelo vozu, jako kdyby mu šlo o život, v tváři měl výraz čirého děsu z rychlosti, kterou se vůz hnál.

Druhý pasažér byl zcela jiný. Stál naprosto nehybně a bez zjevného úsilí udržoval rovnováhu, přestože vůz poskakoval na nerovném, hrbolatém povrchu ulice. Holý trup měl hustě potetovaný a hlavu včetně obličeje mu zakrývala kožená kápě.

Piay zamračeně uvažoval, proč asi vojáci považovali za nutné zahalit zajatci tvář. Co asi chtěli před světem skrýt?

Vozy pokračovaly tryskem do středu města.

„Zdá se, že míří do paláce,“ zabručel Hannu.

Piay přikývl. „A my potřebujeme být u toho.“

U hlavní palácové brány informoval Piay strážné, že je nejbližším pobočníkem mocného Taity a že přináší zprávy, které veliký muž musí okamžitě slyšet.

„Váš pán je dnes v noci velmi zaneprázdněný,“ poznamenal velitel stráží a mávnutím propustil trojici na nádvoří za bránou.

„Vidíte je?“ ukázala Myssa do rohu dvora, kde se pod lampou leskly válečné vozy, které kolem nich před chvílí projely. Osamocení koně frkali a podupávali, po vojácích nikde ani stopy.

„Jeli jako šílenci. Proč asi?“ přemýšlel Piay nahlas. „A zrovna v noci našeho vítězství...“

„Však se to brzy dozvíme,“ opáčil Hannu. „Ať nám chtějí říct cokoli, nemůže to počkat.“

Jiný strážný je odvedl mezi mohutné sloupy vysokého portika k masivním dveřím. Před vpádem Hyksósů a obsazením Dolního Egypta, kdy barbaři oloupili faraony o velkou část královského majetku, býval palác plný světla a voňavého vzduchu a hemžil se dvořany a otroky, kteří je obsluhovali. Nový faraon již brzy ovládne celou zemi a královský dvůr se vrátí k bývalé slávě, teď však v rozlehlé vstupní hale poblíkávalo jen několik lamp a strop se nořil do stínů. Vzduch páchl potem.

Piay, Hannu a Myssa prošli halou a jejich kroky zněly v prázdném prostoru dunivou ozvěnou, když mířili k prostorové audienční síni, v níž stál trůn. Právě z ní vyšli dva muži s ustaranými tvářemi. Audience se tedy nevyvíjela dobře.

Jedním z dvojice byl spartský král Hurotas, širokoplecí muž se svaly zocelenými životem stráveným v bojích. Řídké šedivé vlasy se mu dosud leskly potem dnešní bitvy. Když spatřil Piaye, jenž kráčel proti němu, zazubil se.

„Díky, mladý muži!“ zvolal radostně. „Nebýt tebe, unikl by mi krásný den vyplněný bojem!“

Piaovi se zdálo, že uplynula celá věčnost od chvíle, kdy stál před Hurotasem v jeho paláci ve Spartě a žádonil, aby král vyslal armádu na pomoc Egyptanům v jejich boji proti hyksóským nájezdníkům.

Piay se uklonil. „Egypt ti bude za tvou pomoc navěky vděčný.“

Ten druhý muž byl Taita.

Velení vojsku v bitvě by vyčerpalo každého, ale jestli mág cítil nějakou únavu, projevila se na jeho vzhledu asi stejně jako jeho věk. Vypadal svěže a čistě, jako kdyby právě vystoupil z osvěžující lázně. Na sobě měl bělostné roucho klesající ke kotníkům, ozdobené jemnou výšivkou

a nádhernými drahokamy, jež vytvářely obraz Horových křídel rozepjatých přes hrud'.

Rty měl stále plné, oči jasné, výrazné lícní kosti a bradu, vzduch kolem něj voněl limetovou a kardamomovou masťou, které si každé ráno vtíral do kůže.

Jako kdyby se jej působení zubu času, které souží všechny smrtelníky, v nejmenším nedotklo. Taita vždycky říkal, že jej bohové požehnali nedosažitelně dlouhým životem, a Piay si často lámal hlavu, zda mág může za tento dar děkovat oběti, kterou jeho pán podstoupil, když se stal eunuchem: odškodnění rovnající se velikosti utrpené ztráty.

Léta zkušeností jej však poučila, že podle Taitova vnějšího vzhledu nelze posuzovat jeho vnitřní náladu. Prožili slavný den, ale zdaleka ne všechno bylo dobré. Piay bude muset postupovat velmi opatrně.

„Pojď se mnou,“ vyzval ho mág. „Máme si hodně o čem povídat.“

„Vypadáš znepokojeně,“ zkoušel Piay vodu.

„V nekropoli se objevila špatná znamení, která na mě těžce doléhají.“

„Mluvil o nich i jakýsi písař na náměstí... Tvrdil, že mrtví vstali z hrobů.“

„Svým způsobem se nemýlil.“

„Já už půjdu,“ ozval se Hurotas. „Vy dva klidně pokračujte v debatě, cestu ven najdu sám.“

Taita se rozloučil se spartským králem a znovu mu poděkoval za pomoc v bitvě. Pak odvedl Piaye a jeho dva společníky bludištěm chodeb a komnat do jiné velké síně, kde před dávnými lety čekávali hodnostáři z cizích zemí na audienci u faraona. Sál působil stejně pochmurně jako celý palác, šero prozařovalo jen několik lamp vznášejících se v temnotě.

Vojákům, kteří se ve vozech prořítli kolem Piaye, nebylo po cestě dopřáno odpočinku. Teď stáli s vytasenými meči, holé trupy zmáčené potem a špinavé usazeným prachem, ve

tvářích výraz strachu, jako kdyby každým okamžikem čekali nepřátelský útok.

Piay ještě nikdy neviděl zkušené egyptské vojáky tak zneklidněné, tohle by po úžasném válečném triumfu rozhodně nečekal. Zahleděl se na trojici, jež se postavila doprostřed síně. Střežila dva zajatce, kteří měli koženými popruhy svázané ruce za zády.

Nemýlil se, jeden ze dvou zajatých byl skutečně Hyksós, vychrtlý muž s kostnatými končetinami. V temných očích, jimiž si prohlížel nově příchozí, se však blýskala mazaná vychytralost.

Hodnotí nás, pomyslel si Piay. A zdaleka není tak zesláblý, jak vypadá.

Druhý zajatec byl vysoký a štíhlý a celý trup mu pokrývaly vytetované černé kruhy, hvězdy a symboly, jaké Piay dosud neviděl. Uprostřed hrudníku se skvěl mohutný býk se skloněnou hlavou – pozice naznačovala, že je připravený k útoku.

Muž se nehýbal, ani se nezachvěl, a kdyby ležel na dlažbě, pokládali byste ho za mrtvého. Koženou kápi na hlavě měl utaženou tak pevně, že mohl dýchat jen s obtížemi, přesto nejevil nejmenší známky nepohodlí. Hlavu lehce skláněl dozadu a mírně na bok, jako kdyby pozorně naslouchal.

„Odložte zbraně!“ zvolal Piay. „Tady jsme v bezpečí.“

Velitel vojenského oddílu ho sežehl téměř pohrdavým pohledem. „Věř mi, v bezpečí tu není nikdo.“ Pak se uklonil Taitovi. „Buď pozdraven, můj pane. Věděl jsem, že tě tu najdu, jak připravuješ faraona na cestu.“

Taita ho zjevně znal, protože odpověděl: „Vítej, kapitáne Gatasi.“

„Domnívali jsme se, že se budeš chtít co nejdříve dozvědět, co jsme zjistili.“

„Tak povídej, kapitáne, a pěkně od začátku.“

Gatasovi se zřejmě ulevilo, když se mohl o tíživou zprávu podělit. Popsal, jak se svými muži pronásledoval prcha-

jící armádu Hyksósů a všiml si, že na jednom místě se nad pouští vznáší kouř.

„Nevím, jak je to možné, ale zmocnil se mě pocit, že mi někdo šeptá do ucha, abych se tam vydal a zjistil, co se tam děje, přestože by to znamenalo ztrátu kontaktu s hlavní armádou.“

Taita zamyšleně přikývl, kdežto Hannu cítil potřebu přispěchat kolegovi ve zbrani na pomoc.

„To je ten starý vojácký instinkt, bratře. Zažil jsi mnoho bojů a některé věci prostě víš, aniž bys dokázal vysvětlit, *jak* je víš.“

„Samozřejmě,“ opáčil velitel, ale Piayovi se zdálo, že jej Hannuův argument moc nepřesvědčil.

Gatas zavedl posluchače k hořící farmě, kde nečekaně narazili na hyksóské ozbrojence.

„Zbytek na hlavu poražené armády zmateně prchal, tito muži však ne. Vytasili meče a připravili se k boji.“

Nastalo ticho, které prolomil až Taita: „Vy jste však tyto odvážné Hyksósy porazili...“

Gatas se napřímil do plné výšky jako příslušník gardy Modrého krokodýla na přehlídce a prohlásil: „Zajisté, pane, do jednoho. Přežili jen tito dva a ani jeden z nich není voják.“

„Proč ses tedy vrátil do Théb tak rychle, jako kdyby se ti v patách hnali nejhorší démoni z podsvětí?“

„Protože se za mnou skutečně hnali,“ odpověděl voják stroze. „Připravovali jsme vozy, abychom je dopravili k naší armádě...“

Piay v duchu přikývl. Byli to právě Hyksósové, kdo přitáhl do Egypta s válečnými vozy, a i teď, o mnoho let později, byly tyto bojové prostředky na kolech vysoce ceněnou kořistí a Gatas mohl očekávat chválu i velkou odměnu za to, že jich ukořistil tolik, a navíc nepoškozených. Nevypadal však ani nemluvil jako člověk, jenž očekává, že se mu kapsy naplní zlatem, a Piay záhy zjistil, proč tomu tak je.

„Ale právě když jsme vyjeli, zaútočili na nás...“

„Jiní Hyksósové?“ skočil mu do řeči Taita.

„Ne, můj pane. Napadli nás... duchové... nebo démoni. Nedokážu říct, co to bylo za bytosti. Nic jsme neslyšeli a viděli jsme jen...“ Gatas chvíli hledal správná slova. „Jen stíny ve tmě.“

„Já jsem ty duchy taky viděl,“ přidal se Piay. „Před chvílí. Tady ve městě. A nechali za sebou mrtvého.“

„Připravili mě o čtyři muže,“ povzdechl si Gatas. „A byli by nás dostali všechny, kdybychom odtamtud tryskem neodjeli. Hnali jsme se jako písečná bouře. Pochopitelně jsme nechtěli, aby nás dohonili.“

„Rozumím.“ Zvěsti o nadpřirozených bytostech, které zabíjejí lidi, Taitu na první pohled příliš nerozrušily. „Ale pověz mi jedno... Ti hyksóští vojáci tam na farmě – nevíš, proč bojovali tak zuřivě?“

„Taky jsem to nechápal,“ řekl Gatas a bodl prstem k potetovanému zajatci, „dokud jsem neuviděl tohoto chlapa.“ Pokynul jednomu ze svých mužů, který strhl zajatci kápi z hlavy.

„Všemocný Ra,“ vydechl Piay, když spatřil potetovanou hlavu. Husté tetování pokrývalo muži líce, čelo a vyholenou lebku.

Myssa vykulila oči a přitiskla si ruku na ústa, její pevná vůle a bystrý mozek podlehly při pohledu na démonické stvoření prvotní atavistické hrůze. Není divu, že Gatas a jeho lidé jeli tak divoce – báli se, jaké nestvůry je pronásledují.

Piay ji vzal za ruku. Démon hleděl bez jediného mrknutí na Taitu a Piay usoudil, že tak chladná odměřenost naznačuje muže, který je zvyklý ovládat všechny, kdo před ním stojí.

„Zjistil jsi, proč se Hyksósové domnívali, že stojí za to o něj tak usilovně bojovat?“ zeptal se Taita a přistoupil k zajatci, aby blíže prozkoumal tetování na jeho hlavě a trupu.

„Neřekl ani slovo,“ odpověděl Gatas. „Ale našli jsme u něho tohle.“

Sáhl do koženého vaku zavěšeného u pasu a vytáhl z něho předmět tak dokonale řemeslně provedený, že pohled na něj

Piaye přímo uchvátil. Nic tak pozoruhodného dosud nikdy neviděl.

Skládal se z oválného disku z průsvitného kamene, nejspíš křemene, tak neskutečně tenkého, že přes něj bylo téměř vidět, který byl vsazen do zlatého rámu. Z jedné strany vyčuhovala zlatá paže a z dolního okraje se vinul zlatý proužek. Řemeslník dal předmětu podobu oka. Ale nebylo to jen tak ledajaké oko. Piay ten vzor okamžitě poznal stejně jako všichni přítomní Egypťané.

Bylo to Horovo oko, symbol ochrany a uzdravení, jež odvíjelo svůj původ od souboje mezi Horem, bohem nebes, slunce a světla, a jeho strýcem Sethem, který ovládal bouře, násilí a chaos. Seth vytrhl sokovi oko, to se však zázračně uzdravilo a nakonec je získal Horův otec Osiris, bůh plodnosti a vzkršení, a jeho magická síla provázela Hora posmrtným životem.

Amulety symbolizující Horovo oko byly v Egyptě běžné, ovšem tento svou krásou všechny dalece převyšoval. Taita vzal artefakt do rukou, zamyšleně jím otáčel a sledoval, jak světlo lampy pableskuje na jeho povrchu.

„Vida, vida, vida... Takže opravdu existuje,“ mumlal tiše, jako by byl v síni sám.

Piay zkoumal reakce ostatních. Potetovaný muž zůstal naprosto lhostejný, ovšem hyksóský zajatec zrychleně dýchal – amulet na něj neobyčejně zapůsobil.

Ten chlap přesně ví, co to je! blesklo Piaovi hlavou.

Taita si Hyksósovy reakce rovněž všiml, protože se na zajatce úkosem zadíval a řekl: „Tví druhové bojovali právě o tohle, vid’?“

„Nebyli to mí druhové, pane,“ hájil se Hyksós. „Vždyť se na mě podívej. Nejsem žádný voják. A co se týká toho předmětu, který držíš, vidím ho poprvé v životě.“

„Tak to je lež,“ vložil se do rozmluvy Gatas. „Ten amulet jsme bez problémů našli.“ Probodl zajatce pohledem. „Nebo chceš říct, že jsi byl příliš vyděšený, abys prohledával chlapa s lebkou vytetovanou v obličejí?“

„Pokud vím, naši lidé toho muže prohledali. Ale ten amulet určitě nenašli. Kdyby ano, jistě by mu ho neponechali.“

„Ovšem my jsme ho na rozdíl od vás našli,“ připomněl Taita. „A ty jistě víš, co to je, nemám pravdu?“

„Lichotíš mi, pane. Jsi Taita, veliký mág. I v Avarisu lidé mluví o tvé moudrosti. Jak bych ti mohl já, ponížený služebník, povědět něco, co sám už dávno víš?“

„Ten nic neví, můj pane,“ konstatoval Gatas. „Stačí říct a já ho dodělám.“

„Nepopírám, že k tomu mám sto chutí,“ přiznal mág. „Ale kdyby si se mnou tento takzvaný ponížený služebník promluvil, třeba by nás hloubkou svých znalostí překvapil – a možná i sám sebe.“ Podíval se na zajatce. „Co ty na to?“

Hyksós pokrčil rameny. „Můžu to zkusit...“ Bolestně se zašklebil. „Možná bych myslel jasněji, kdybyste mi rozvázali ruce. Mám zápěstí v jednom ohni a paže mě nesnesitelně bolí.“

„Anebo by ti uvolnilo jazyk, kdybys ucítil můj nůž na mém hrdle.“

„Jak můžu rozumně uvažovat, když mě k smrti vyděsíš?“

Piay se musel hodně ovládat, aby se nerozesmál. Byť nepřítel, Hyksós měl v sobě něco, proč ho člověk musel mít rád.

„Vyměním všechno, co vím, za svůj život, lorde Taito,“ žadonil zajatec. „A přísahám u všech bohů, že budu mluvit pravdu. Ví totiž, že bys mě při první lži přistihl. Ale zapřísahám tě, zbav mě pout.“

Taita kývl hlavou. Na jeho pokyn přistoupil jeden z vojáků a přerázl zajatci pouta.

„A teď mluv,“ vybídl mág zajatce.

„Jmenuji se Samši z Kadeše. Sloužím v Sethově chrámu v Avarisu pod vedením Jeho Svatosti velekněze Mut-Bisira.“

Seth, bůh pouště, války, chaosu. Kolikrát již svým zhoubným a jedovatým působením ovlivnil Piayův život? A kolik lidí v Sethově jménu zemřelo?

„Jeho Svatost mě vyslala jako svého osobního zástupce a pozorovatele na... ehm... expedici, kterou rozkázalo vypravit Jeho Veličenstvo král, budiž mu věčná sláva. Kromě toho mi velekněz přikázal, abych v případě potřeby poskytoval náboženské vedení veliteli naší výpravy Akkanovi, synu Abišovu.“

„A čeho přesně se měla ta vaše expedice týkat?“

„Do Avarisu se donesly zvěsti o veliké záhadě,“ pokračoval Samši. „Říká se jí Hádanka hvězd. Povídá se, že kdo ji vyřeší, získá poklad přesahující lidské sny...“

Zajatec se odmlčel a pak hlasem obchodníka hedvábím, jenž se snaží upoutat kolemjdoucí kvalitou svého zboží, začal vyvolávat: „A víc než poklad! Získá také nepředstavitelnou moc, jakou dosud žádný člověk nevládl, moc, jaká pří náleží pouze bohům. Moc, která dokáže otřást zemí..., která by mohla zničit egyptský národ, muže, ženy i děti, zničit samotný Egypt tak, že upadne navěky v zapomnění, pohlcen pouštním pískem.“

Na síň dolehlo užaslé ticho, neboť bylo jasné, že zajatec mluvil upřímně. Skutečně věřil tomu, co říkal.

Piayovi neunikl žár v Taitových očích. Ani dnes, po takovém úspěchu, si Egypt nezajistil naprosté vítězství. Kdyby se Hyksósum podařilo seskupit rozehnané voje a vlít jim do žil nový život, stále by mohli tvrdě udeřit.

Mágův hlas však žádné starosti neprozrazoval. Slůvkem se nezeptal na onu záhadnou, všemocnou hádanku a položil zajatci prostou otázku: „Pomáhal vám tento mlčící muž v pátrání? Představují symboly na jeho těle nějakou mapu, která člověka dovede k ukrytému pokladu?“

„Prosím, věř mi, pane, když ti říkám, že to nevím. Význam těch symbolů nikdo nerozluštil.“

„A očividně také nikdo neobjevil ten amulet. Proč tedy měl pro vaše pátrání vůbec nějaký význam?“

„Protože jsme již slyšeli o jiném muži, který byl stejný jako on.“

„A víš jistě, že se nejedná o tutéž osobu?“

„Věřím, že ten druhý muž zemřel.“

„Ale jistě to nevíš.“

Samši se úlisně usmál. „Jak říkám, moudrý mágu, jsem pouhý služebník. Můj pán Mut-Bisir mi prozrazuje pouze to, co potřebuju vědět.“

„Takže tu máme dva potetované muže a bůhvíkolik dalších. Ale přesto jsem za svého dlouhého života ani jednoho nepotkal. Jak se vám ho tedy podařilo tak snadno získat?“

„To nedokážu vysvětlit, můj pane. Vím jen tolik, že velitel naší expedice Akkan, syn Abišův, dostal při pochodu Memfisem velkou žízeň, jako ostatně my všichni, protože jsme pochodovali celý den. Dovolil nám proto navštívit krčmu a tento potetovanec tam seděl.“

„V krčmě?“

„Ano, pane.“

„Takže jste tam jen tak vešli a...?“

„Vím, jak nepravděpodobně mé vyprávění zní, lorde Taito, ale přísahám, že je to pravda. Kdybych chtěl lhát, jistě bych si uměl vymyslet přesvědčivější příběh.“

Piay si všiml, že i mág musel při této ukázce zajatcovy intelligence a logiky potlačit úsměv.

„Poslední otázka... Proč jste nezůstali v Memfisu, když jste tam objevili to nejlepší – a jediné nové – vodítko k rozluštění té hádanky? Proč jste táhli dál na jih k Thébám?“

„Ach, na to mohu odpovědět, pane. Dostali jsme rozkaz pochodovat do Théb, protože tam měl přesídlit náš král, naši velekněží a všichni významní mužové našeho národa, až...“, pokrčil rameny, „až to město dobudeme.“

„Omlouvám se, že jsem vám narušil plány“, ušklíbl se Taita. „Zdá se mi však, že by ses měl vrátit do Memfisu – samozřejmě v doprovodu mých nejdůvěryhodnějších asistentů – a tam pokračovat v pátrání, které jsi musel přerušit, když tě vyslali do Théb.“

„Jenomže, mocný Taito, tvoji asistenti jsou samozřejmě Egypťané.“

„Ano, alespoň většina z nich.“

„Ale Memfis...“

„... je v rukou Hyksósů?“ Taita se usmál. „Dnes možná. Ale mohu tě ujistit, Samši z Kadeše, že to už dlouho nepotrvá.“

Na okamžik zavládlo ve velkém sále ticho, ale pak Hannu tiše hvízdal, aby upoutal Piayovu pozornost. Když se Piay ohlédl, spatřil svého druha, který mi signalizoval očima a sjel rukou k jílci meče.

Cože? zeptal se Piay pohybem rtů.

Hannu pokrčil rameny a zakroutil hlavou.

Starý voják si zřejmě nebyl jistý, co ho vlastně znepokojuje. Bylo však jasné, že podobně jako Gatas a jeho muži vycítil hrozbu.

Piay přesvědčoval sám sebe, že se vojáci mylí. Palác střežily nejlepší a nejdůvěryhodnější faraonovy oddíly, které by určitě postřehly jakékoliv nebezpečí. Potom ho však napadlo: *Co když je možné proniknout do paláce nepozorovaně?*

V té chvíli pochopil, proč musel být šlechtic v uličce zavražděn. Určitě v téhle budově strávil dobrou polovinu života a znal zde každý koutek a škvíru, každé okno a dveře. Nezabili jej tedy kvůli jeho bohatství, ale kvůli informacím, které mohl poskytnout. Vrahové ho nejdřív podrobně vyslechli a potom zabili, aby si pojistili jeho mlčení.

Chtěl upozornit Taitu, ale musel zamrkat. Opravdu se v sále setmělo? Vtom už si toho všimli i ostatní.

Plameny v lampách blikaly a skomíraly. Stíny se rozšiřovaly a zatlačovaly chvějivé ostrůvky světla.

„Kouzla a čáry,“ vydechl Gatas, jehož tvář nabyla v houstoucím šeru přízračný výraz.

Potetovaný muž uprostřed síně se usmíval.

Piay přiskočil k Taitovi a popadl ho za paži.

„Jsme napadeni, mistře. Ty a Myssa byste měli rychle odejít.“

Zatímco dívka odváděla mága ze síně, Piay vytasil meč, otočil se na patě, přikrčil se a nahlížel do všech koutů připravený zaútočit, jakmile by postřehl nepřítele. Po chvíli nakrčil nos, když mu do něj vnikl nakyslý zápach připomínající zkažené víno. Rozhodně tam nebyl, když do sálu vstoupil, zjevil se jakoby odnikud a pomalu sílil. Tohle tedy Hannu cítil? A odkud přichází?

Rozhlížel se a v nažloutlém chabém svitu lamp postřehl smítka prachu. Nebyl to však obyčejný prach, částičky visící ve vzduchu se třpytivě leskly. Zamyšleně je sledoval, uchvácen neobvyklou hrou odlesků, jak se smítka jemně snášela na všechny přítomné. Že by právě ona byla zdrojem toho divného pachu? Nevěděl a netušil, odkud se vzala, ale vnitřnosti se mu sevřely obavami.

Hannu vklouzl vedle něj a oba sehraní vojáci postupovali sálem a nahlíželi do temných koutů.

„Mně se to nelíbí,“ zahučel Hannu chmurně. „Vůbec se mi to nelíbí.“

Gatas chytil Samšiho za tuniku a přistrčil ho k potetovanému zajatci.

„Jediný chybný pohyb a na místě tě rozpáru,“ štěkl kapitán. „A platí to pro oba.“

Tetovaný muž se pořád usmíval.

Piay si navlhl rty. Vysychalo mu v ústech a nezpůsobil to strach. Prach, který vdechoval, jako by mu pronikal hluboko do plic. Není to nakonec nějaký jed? Zhnusene si odplivl.

„Mějte se na pozoru,“ křikl Gatas na své muže.

„Jsou tu duchové,“ odsekl jeden voják.

„Drž zobák,“ zavelel kapitán. „Jestli je jejich vůdce člověk, oni jsou také lidé.“

Piay a Hannu kroužili síní, jejich oči těkaly prostorem. V sále vládlo ticho jako v hrobce.

Pak se od jedněch dveří ozvalo zachrčení – voják, jenž u nich stál, klesl na kolena a svíral si hrdlo. Sálelem zněl zvuk krve stříkající na kamennou podlahu.

„Tam!“ zařval Gatas.

„Počkejte!“ volal Piay, ale už bylo pozdě.

V síni propukl zmatek, vojáci spěchali ke svému spolubojovníkovi. Oheň v lampách pohasínal, šero se změnilo v neproniknutelnou tmou.

Ozval se výkřik – padl další voják, tentokrát na druhé straně sálu.

Piay však pořád neviděl žádné útočníky.

„Kde jsou?“

„Přímo tady,“ zavrčel Hannu. „Jako kdyby viděli ve tmě...“

Jen co ta slova dozněla, Piay vycítil pohyb, neurčité obrysy se míhaly sem a tam jako netopýři poletující za soumraku mezi datlovými palmami. Nový výkřik, na dlažbu padl další voják.

„To není možné!“ vykřikl Piay a samotného jej šokovala panika, jež mu pronikla do hlasu.

Ucítil vedle sebe závan větru a instinktivně se ohnal mečem. Čepel prosekla jakousi pevnou hmotu a vzápětí cosi plesklo na podlahu. Piay sklopil zrak a uviděl uťatou ruku svírající zakřivený nůž. Krev na mramorové dlažbě získala v temném šeru lesklou černou barvu.

Takže na ně přece jenom zaútočili lidé. Ano, uměli se pohybovat neslyšně a nenechali se spatřit, ale byli z masa a kostí a po zranění krváceli.

Ale nevykřikli, ani když přišli o pravou ruku. Co za člověka dokáže mlčky snést takovou bolest?

Na vzdálenější straně síně krátce vykřikl jakýsi Egypťan, ale jeho hlas vzápětí zmlkl a ozvalo se žuchnutí těla na dlažbu.

„Musíme odsud dostat zajatce,“ řekl Piay Hannuovi.

„Někam, kde uvidíme, proti komu bojujeme.“